

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ŘÍJEN 2004 *** ROČNÍK V.*** ČÍSLO 10

Citát inspirující:

Připadá mi, že literatura přestává být zdrojem poznání; vysokých nákladů dosahují téměř bez výjimky knihy vysloveně zábavné, zatímco takzvaná vážná či vysoká literatura by bez dotací a grantů málem zašla na úbytě. Možná za to mohou vnější okolnosti, které z knih učinily „zboží jako každé jiné“, tady nakladatelé, distributoři a knihkupci, kteří preferují čtivo před literaturou, možná za to mohou i sami spisovatelé. Možná se neměli tak snadno vzdávat role „svědomí národa“, možná málo využívali možností míchat se do věcí veřejných. Nemám rád mravokárce, ale literatuře (a nejen jí) vždy prospěje spisovatel s mravní autoritou typu G.Grasse, který dokáže pohnout veřejným míněním. Proč mají veřejné mínění formovat pouze politikové a baviči?

Jiří Žáček , Host 8/2003

Kdybych byl ...

**Závět města dopsána
hůlkovým písmem vzpomínek
a podzim nedočkávě
rve první lístky dopisů
aby je poslal jako navštívenku
slečně zimě**

**Ta však již kouká po jiných
snad
Kdybych byl o dvacet let mladší ...**

Václav Franc

LITERÁRNÍ RADOSTI

Před časem bylo v rámci jedné literární soutěže vysáno téma soutěže: Kdy jsem měl v životě největší radost ... Do soutěže jsem sice příspěvek neposlal, ale téma mě zaujalo, a tak jsem jej za domácí úkol vypracoval alespoň pro vás. Přiznám se, že jsem si zadání přizpůsobil a změnil na téma: Kdy jsem si udělal s literaturou, resp. vlastní tvorbou, radost?

Soutěže? Výhry, nebylo jich málo - čestná uznání ? Ale kdepak. Když nepočítám onen pocit, když napíšete poslední písmeno povídky či básně, kolem je ticho a vy máte pocit, jako kdybyste právě dobyli Everest. Sami ve svém vnitřní světě, v ráji, kdy unaveni vychutnáváte zrození nového díla.

Potom pochopitelně, když mě někdo, komu jsem dával číst svoje první nesmělé pokusy pochválil. Potom když jsem uviděl svoji první povídku na stránkách tenkrát ještě krajského deníku Předvoj v květnu 1989.

Když jsme pořádali s Jiřím Čejkou v roce 1994 výstavu fotografií s mými básněmi, přišel jsem se za několik dní po vernisáži opět podívat na svá díla a chtěl jsem znát i názory lidí. Paní, která výstavu hlídala, mně řekla: „Voni si ty vaše básničky lidi opisují z panelů!“

Pak jsem se stal maturitní podotázkou, jak jsem se dozvěděl od paní knihovnice, která mě upozornila, že moje dílka maturanti čtou, neboť nejsou příliš rozsáhlá a hlavně o mé osobě mohou pohovořit jako o regionálním literátovi, což je poslední záchranná otázka u maturity (i za nás to tak bývalo)!

Měl jsem výčitky svědomí, jestli právě neznalost mého díla některému maturantovi nezpůsobí neúspěch při zkoušce dospělosti. Již dávno jsem zapomněl na naše školní předsevzetí, kdy jsme si s kamarády slibovali, že z nás budou spisovatelé a budeme naschvál dávat svým dílům dlouhé, těžko zapamatovatelné, názvy.

Naštěstí moje výčitky letos v květnu vyvrátila manželka mého kolegy, když mě vítězoslavně koncem května vítala s výkřikem: „Náš Tomáš díky tobě odmaturoval z češtiny!“ Pochopil jsem až po chvíli, neboť její syn si vytáhl právě onu otázku s regionální literaturou a „rozštípl“ předsedajícího poroty i češtinářku znalostí mých děl Objev profesora Hybrise, František či recitací básní Olympiáda v ZOO. Jen si nejsem jistý, zda citoval i ona klišé typu : „Narodil se v zemědělské rodině jako třetí dítě a dětství prožil v malé vesničce Řeheč nedaleko Jičína ... atd.“

Potěšilo mě také, když jsem byl nedávno ve škole předčítat svoji tvorbu dětem. Neodhadl jsem přesně délku vystoupení a vybylo mně trochu času před koncem hodiny. Chtěl jsem vše zachránit a začal předčítat z Olympiády v ZOO, ale ... jen jsem začal, děti moje básničky říkaly se mnou, oni je už dávno znaly a uměly. To bylo příjemné literární překvapení.

Ale snad největší radost jsem zažil docela nedávno. V rámci mé profese zubního lékaře, mě v ordinaci navštívil asi desetiletý klučina s maminkou. Bohužel nedalo se nic dělat a dětský vykotlaný zoubek musel ven. Jak jsme čekali, až injekce zabere, tak jsme si povídali o škole, o oblíbených učitelích a předmětech, když mi onen kluk udělal opravdu velikou literární radost: "Pane doktore, já jsem s vaší básničkou vyhrál recitační soutěž!"

Může být pro autora větší ocenění? A snad to "vytržení" zubu, díky této protekci, bylo bezbolestné!

Václav

PODZIMNÍ ČAJ Č. 5 S NOVOU TITULNÍ STRÁNKOU

Je tady další číslo ČAJe, již páté, se slibovanou novou titulní stránkou z dílny našeho přítele Jozeva dřevníka Borovského. Nevím jestli je to náhoda, ale složení příspěvků je spíše melancholické, podzimní, žádná velká legrace. Už úvodní báseň českokrumlovského Kamila Fouska Masky (ze stejnojmenné sbírky) není příliš optimistická. Kamil je svázán s naším krajem, v Železnici žil při dlouhých léčebných pobytech. Chtěl jsem jej připomenout, i když už není našim členem (alespoň ne fyzicky), ale před časem jsem se dozvěděl, že měl autorské čtení ve svém bydlišti, a tak jsem rád, že jsme mu pomohli na té první literární křižovatce právě my v Jičíně.

V ČAJi najdete postřehy ze života Zlaty Zákoutské, vesměs s dávkou životního rozhledu a koření. Ani povídka Václava France Kořeny nenahlíží na podzim lidského života optimisticky. Ale dost bylo smutku a chmur, a tak je tu vzpomínka na léto a přítele Alfa (Josef Jindra není jenom básník viz ČAJ č.4). Jako host se nám představuje mělnická básnička Jindra Lírová. Václav

VÍTE,ŽE ...

- Milan Ciler získal čestné uznání na Literární Vysočině v kategorii poezie!
- V časopise Místní kultura č.9/2004 uveřejnil Bohumír Procházka článek Chvála malé školy, kde píše o aktivitách školy ve Veliši na Jičínku.
- V Nových Novinách v pátek 24.září vyšel článek Martina Žantovského Vernisáž výstavy Jičínské poetické jaro v knihovně.
- Foto s krátkým popisem z vernisáže Ohlédnutí za Jičínským poetickým jarem (1.října) vyšlo v Novinách Jičínska (6.října, Radmila Šepsová) a Nových Novinách (8.října, Martin Žantovský).

Václav

ZÁPIS ZE SCHŮZKY LISU

dne: 15. 9. 2004 , místo: Městská knihovna Jičín,
přítomni: Franc, Herbrych, Jebavá, Jindra, Procházka, Žantovský,
Eberlová, Benešová, omluveni: Beranová, Zákoutská, Veselý, Zeman.

1. výstava

Připraví Benešová. Úpravy dle názoru ostatních: 1.10. dopoledne.

2. vernisáž

pátek 1. 10. 2004 od 15 hodin

pozvánky, plakáty – Benešová (je možno si je vyzvednout v knihovně
od čtvrtka 16. 9. odpoledne),

propagace: NN Žantovský, ČRo Procházka, KAM, NJ, výlep, vývěsní
skříňky Benešová,

program: úvodní slovo Franc. Čtení Franc, Jebavá, Jindra, Herbrych,

pozvání: Koníře, KÚ a Truhličku Benešová, Vitvara a Faruzelovou
Procházka, známé a příbuzné všichni,

občerstvení: kdo co může,

informace účastníkům Jc poetického jara: Žantovský

3. almanach

Žantovský dodá do knihovny do pondělí 20. 9., Benešová nakopíruje.
Velké díky Martinovi.

4. Martinský poetický podzim

zúčastní se Herbrych, vezme s sebou almanach a vyřídí naše pozdravy

5. příspěvky do Jičínského čtvrtletníku

básně, velmi krátká próza – dodat Benešové

6. čtení pro nevidomé

8. 12. v zasedací síni MěÚ od 14,15 hod.

7. Libáň – čtení + stmeláč

LISu vyhovuje termín 26. 11. Procházka projedná s Libání.

8. posílat příspěvky do KOBRY, do 15. 11. příspěvky do silvestrovké
KOBRY (kulinářské recepty – viz KOBRA č. 9/2004)

**9. Schůzka: 13. 10. od 16,00 (pozor – o hodinu dříve než
obvykle) a vánoční čtení 7. 12. (úterý!) od 17,00**

Zapsala: Benešová

Ve skutečnosti je díra - povídky současných švédských spisovatelek

Při putování po cizích literaturách jsem tentokrát zavítal do Švédska, neboť se v povídkovém výboru **Ve skutečnosti je díra** představuje sedmička současných švédských autorek. Až na dvě autorky (Margareta Strömstedtová, nar. 1931 a Kerstin Thorvallová, 1925) se jedná o ženy blížící se k padesátce (nebo ji těsně překročily). Přiznám se, že o švédské literatuře jsem neměl velké povědomí, a tak se v knize představovaly mně neznámé spisovatelky.

V povídkách se vracejí do dětství jako například Marie Hermansonová (1956), podle jejíž povídky je pojmenován i celý soubor, či Anna-Karin Palmová (1961). Ale především mapují a nahlížejí i na současné problémy švédské civilizace jako například Ninni Homqvistová (1958) v povídkách Zrakový klam a Svedení. Právě její povídka mě zaujala. Jedná se o příběh ženy, která žije v domě s dvojicí mladých milenců, ale nakonec i ona prožije sexuální vztah nejen s Andreasem, ale i s jeho partnerkou Mikaelou.

Snad nejvíce na mě zapůsobila povídka Inger Edelfeldtové (1956) Přízraky. Autorka zde líčí lesbický vztah dvou žen, který je narušen příjezdem matky jedné z nich. V povídce je nahlížena problematika homosexuálních párů očima zevnitř 4 % menšiny. A z povídky si dovoluji odcitovat krátkou ukázkou:

„Lidé se sobě navzájem vyhýbají. Neodvažují se ukázat takoví, jací jsou doopravdy.“

Problematiku židovských rodin a potomků, kteří přežili 2. světovou válku zpracovává v povídce Rita Rubinsteinová jede metrem v nejlepším ze všech světů Anita Goldmanová (1953). Hlavní postava, židovská žena, jede metrem a prožívá „vnitřní muka“ při pohledu na místní mladé lidi (skienhedy). Má strach, že na ní poznají, že je židovka, ale vysvobození přichází, když do metra přistupuje Afričanka, která se stává středem pozornosti davu, zatímco ona upadá do zapomnění. Úlevu vystřídá otázku, kterou si hlavní hrdinka pokládá: **„Co udělám, když ji začnou obtěžovat?“**

Zajímavá je i závěrečná povídka nestarší ze sedmičky autorek Kerstin Thorvallové Když umřela. Hlavní hrdinka prožívá úmrtí své matky jako vykoupení. Prožila život pod jejím silným vlivem a vlastně nikdy nebyla sama sebou. Uvědomuje si, že „přestala být dítětem!“ Tíží ji zároveň pocit, že se raduje ze smrti blízkého člověka, radí se s knězem, ale ten ji uklidňuje, že podobné pocity prožívají i ostatní děti, jen se s tím neodvážily nikomu světit. Hlavní hrdinka si posteskně: **„Konečně nastane den, kdy všechna tíha náhle zmizí a vy se můžete volně pohybovat. Cožpak necítíte úlevu?“**

Švédské povídky mě zaujaly, ukazují, že naše problémy i severské nejsou zase tak vzdálené, že současná švédská literatura má zajímavé autorky, s jejichž tvorbou stojí za to se blíže seznámit.

Václav

LOGISTIKA BUDOUCÍCH PROJEKTŮ LIS

Dámy a pánové, vzhledem k dosavadním nepříliš dobrým zkušenostem s organizací různých aktivit a projektů LIS, přirozené lidské dispozici k nespolehlivosti a výsledným opakovaným překvapením z tohoto zákonitého jevu překládám k

posouzení návrh systematického řešení jakýchkoli skupinových aktivit našeho sdružení.

Na začátku cesty je návrh, jakou aktivitu realizovat. Pokud je návrh přednesen, nastává chvíle, kdy je třeba zajistit nutné organizační úkony. Pokud vyžadují angažovanost více organizátorů, rozřídí se zodpovědnost za jednotlivé úseky konkrétním lidem. Pokud takoví lidé neexistují, událost nelze uskutečnit a přestává se o ní uvažovat.

**MYSLÍM TO
UPŘÍMNĚ ...**

Jestliže máme lidi, kterým lze svěřit něco do rukou, musíme mít určený také termín, kdy je nutné, aby hmatatelné výsledky jejich práce byly na světě. Tento termín by neměl být později než týden (pokud je to s ohledem na charakter svěřeného úseku možné) před fyzickou prezentací události nebo projektu. Důvod této podmínky následně vysvětlím.

Pravidlo dobrovolnosti: Dobrovolníky, kteří souhlasí s přidělením zodpovědnosti za určitý úsek při organizaci akce, mohou být jen sociální demokraté. Kdo to nemyslí upřímně, vůbec se nehlásí se svojí nabídkou služeb a nemystifikuje tak ostatní. Prohlášení proklamativního charakteru nemají žádný účinek, s výjimkou ztráty času.

Navíc musí dojít k určení garanta akce. Garant je člověk, který, až všichni gestoři svěřených úseků nesplní svoje úkoly, udělá všechno sám a nebude z toho nasraný a nespokojený, páč mu to bylo od začátku jasné, že to tak dopadne. Pokud takový člověk neexistuje, událost nelze uskutečnit a přestává se o ní uvažovat. Bez garanta je jakákoli záležitost postavena na vodě a její důsledky budou vždy negativní, a to i v případě, že se jí podaří nakonec realizovat. Potřebné práce totiž provede někdo, kdo s tím od začátku nepočítal, pročez to bude cítit jako křivdu, bude našťvaný na někoho jiného, bude konstruovat své domněnky až k naprosté dokonalosti a zkazí si u toho zdraví.

Důležitá podmínka: Jakoukoli událost je nutné plánovat tak, aby bylo možné ji kdykoli v průběhu příprav odvolat, a to až do jednoho týdne před její

plánovanou fyzickou prezentací. To pro případ nepříznivých vnějších okolností, které není možné ovlivnit rozhodnutím angažovaných zástupců z okruhu LIS (peníze, živelní pohroma, úmrtí garanta apod.). Pokud se neočekávaná neřešitelná komplikace vyskytne po této ochranné lhůtě, lze ju označit za zvláštní nepřízeň osudu, kterou nelze ovlivnit a která se prostě někdy stane. V takovém případě může akce ztroskotat s veškerým chaosem a ostudou, které se k tomu vážou, ovšem tuto skutečnost již bude logicky přijatelné s nutnými důsledky přijmou bez emocí. Na zemřelého garanta se lze spravedlivě hněvat pouze v případě, že se realizací sebevraždy záměrně vyhnul splnění své úlohy.

Pokud se vám zdá, že na tomto příspějku není nic fipného, vaše zdání je správné. Neobsahuje nic jiného než souhrn standardních dispozic světa, který je vytvářen lidmi zcela v souladu s jejich dispozicemi, které mají od přírody. Východiskem však není naivní uvažování, že přinutíme člověka překročit svůj stín a stát se spolehlivým, neboť s tímto předpokladem se lidé na tento svět nerodí. Moudré je se podle toho zařídit a přizpůsobit jakékoli plány s pokorou tomu, co nemůžeme změnit. To je také jediná možnost, jaxe stát opravdu šťastným.

Dovoluji si vyslovit domněnku, že předpoklad, že tato pravidla lze ignorovat a postupovat i jinak při zachování úspěšnosti, je pouze bojem s větrnými mlýny a naivní představou, že lze překročit to, co člověk do svých dispozic dostal, pokud to nedokázal překročit za celou dobu existence tohoto světa. Bagr s námi. M. Žantovský, zantovsky@poeta.cz, sociální demokrat

POZNÁTE POEZII PODLE ÚVODNÍCH VERŠŮ?

Rozluštění z KOBRY 9/2004:

- 1) Karel Hynek Mácha - Máj
- 2) Jaroslav Seifert – Hora Říp
- 3) František Halas - Praze
- 4) Miroslav Florián – Kdybych měl tolik životů
- 5) Jan Neruda – Jak lvové bijem o mříže
- 6) Jan Skácel - Dětství
- 7) Vítězslav Nezval – Sbohem a šáteček
- 8) Josef Hora – Zpěv rodné zemi
- 9) Václav Hrabě – Variace na renesanční téma
- 10) František Gellner - Perspektiva
- 11) Fráňa Šrámek - Splav
- 12) Jiří Žáček – Nehrdinové

Václav

OTEVŘENÝ DOPIS

Chorvatsko, Primošten 8.-10.9.2004

Milý Václave,

chtěla bych Ti poděkovat za duševní blaho, které se mně dostalo poté, co jsem během dovolené několikrát přečetla Tvého Františka.

Upřímně se přiznám, že nejdříve ležel František dlouhé týdny v šuplíku pod tíhou jiných písemností, aby při jejich přehrabávání byl opět zahrnut, neboť jsem nabyla dojmu, že knihu, jsem měla číst před dávnými lety, ale to bych stejně nemohla, protože jsme se ještě neznali a ty jsi ji ještě neměl napsanou.

Kniha o Františku Fraňkovi měla kliku, že šuplík byl opětovně před odjezdem na dovolenou přerovnan a jeho obsah zredukován. Tím pádem byla automaticky přibalena ne do bydlíku mezi oděvy, prádlo, potraviny, nádobí a jiné nezbytnosti pro pobyt v přímořské kempu, ale do příručního zavazadla v automobilu, neboť jsem tušila, že se bude hodit, ale nevěděla jsem, že se bude hodit dokonce již před odjezdem, abych si ukrátila dlouhé chvíle, kdy jsem jen lelkovala a nemusela být takříkajíc k ruce svému manželovi při balení. Tajně jsem si před odjezdem odčítala a pochechtávala se k jeho velké nelibosti.

V příručním zavazadle byl František uvězněn poměrně dlouho, neboť jsem u nás musela hlídat směr cesty, abychom u nás po blbě značených objíždkách dojeli na hraniční přechod Hatě. Přejezd Rakouska jsem si krátila četbou rozličných tiskových škvárů, zakoupených v poslední moravské čerpací stanici, které shodně pojednávaly o tom, kdo s kým chodí, spí, co vařit, když má člověk k této činnosti celý den a neví, co roupama dělat. Nebo co má žena dělat, když si zapomene vzít antikoncepci, protože současná mladá generace v sexuálně produktivním věku bez rozdílu národnosti si raději pořídí psa než dítě.

Z příručního zavazadla se František přesunul, co přesunul, byl přímo láskyplně ze zavazadla vyzvednut se slovy úlevy pronesených ve valašském žargonu: "Tož, pod' na klín, Fraňo, ogare milý a zlatý. Tož, ukáž, co v tobě dříme."

Měla jsem štěstí, že je napsán jedním vrzem, neboť po Tomových výzvách ve stylu dívej, ten hrad na kopci, nebo dívej ty vesničky v údolí, nebo viděla jsi tu zajímavou horu? Obyčejně jsem už neviděla nic z toho, na co poukazoval, ale pravidelně jsem ztratila nit v textu, neboť se kniha sama zavřela jako Otčenáš.

Pak jsem dlouho hledala přerušené místo a opět se pochechtávala k velké nelibosti manžela. Aby mu nebylo líto, čemu se směju, musela jsem mu odříkat předešlý odstavec a navazující pasáž přečíst. A tak jsem některé úryvky četla několikrát.

Nevím, jestli jsem četla tak pomalu, nebo on jel tak rychle (s bydlíkem ujedeme průměrně jen 60 km za hodinu), František mi vydržel ještě k moři na Plítkou Valu, kde chudák dostal nejvíce zabrat, neboť četba čehokoli v poledním jižním slunci s upatlanými rukama od ochranného krému, abych za dva dny nevypadala jak "řiba na žaru" a slané vody je sama o sobě náročná.

"Chrochtajíc" blahem jsem ležela vylepená na kameni s Františkem v ruce, když jsem si v pasáži o hasičích uvědomila, že nevím, zdali šnorchl udrží i můj manžel, který před drahnou půlhodinou zmizel v moři se slovy: "Plavu na Kornaty."

Neviděla jsem ani plavce, ani šnorchl, manžel zmizel v moři vody a já jsem na břehu lítala jako furie a říkala si, zdali mám zapotřebí se ještě na dovolené s chlapem nervovat, protože jestli se utopil, tak se z Chorvatska s bydlíkem nedostanu, poněvadž v něm neumím ani zavřít okna, ani ho připráhnout, natož odjet, protože řidičák na tento typ záprahu nemám.

Už jsem skoro začala nakrabovat, když se vrátil živ. Na čtení jsem neměla ani pomýšlení, protože se můj plavec vytahoval jako tričko z respa, když líčil, kde všude plaval a jaké podmorské světy viděl. Až v klidu letního večera s kávou v ruce a v pohodlné židli jsem dočetla Tvého Františka, ale za trest můj muž už z něho neslyšel ani slovo.

Čtení to bylo přenáramné, ale nevím zda by bylo schopno oslovit dnešní ratolesti, neboť žijí v jiných ekonomických poměrech, v době rozdílných technických vymožeností a hrdinů. Pokud o současných dětech silně pochybují jako o čtenářích F.F., pak o jejich rodičích nebo dokonce i prarodičích nikoli, protože je to půvabný návrat do dětství, a co na tom, že se odehrálo za doby socialismu. Vždyť dětství máme jen jedno, bez ohledu na dějinné souvislosti.

Jarmila

P.S. Nakonec František posloužil i jako podložka pod myš.

VERNISÁŽ VÝSTAVY JIČÍNSKÉ POETICKÉ JARO

V pátek 1.října 2004 se v galerii Radosti Městské knihovny v Jičíně konala od 15 hodin vernisáž výstavy Jičínské poetické jaro, ohlédnutí za setkáním literárních spolků a klubů z Čech, Moravy a Slovenska.

Akci hudebně orámovala čtveřice mladých flétnistek, úvodní slovo zůstalo na mně. Ukázky ze sborníku, který pokřtila ředitelka knihovny Lidmila Košťálová, přednesli členové spolku Eva Jebavá, Josef Jindra, Bohumír Procházka a Václav Franc. Výstava potrvá celý říjen v rámci Měsíce česko – slovenské vzájemnosti.

Chci poděkovat všem, kteří přiložili ruku k dílu a výstavu vkusně připravili, pochopitelně i fotografovi Honzovi a pracovnícím jičínské knihovny.

Václav

DNY POEZIE 2004 BROUMOV

Do Broumova jsem se letos těšil, zvláště po odvysílání literární revue 333 z Broumovska (viz příspěvek):

333

Literární revue 333 vysílaná v premiéře na ČT2 v pátek 17.září 2004 se tentokrát věnovala Broumovsku, což mě zaujalo, neboť jsem se o týden později chystal právě do tohoto koutu východních Čech.

A myslím si, že tvůrci udělali dobře, když opustili Prahu a vydali se hledat literární zajímavosti právě do Broumova. Pokud jste pořad sledovali, tak to bude nošení dříví do lesa, ale pokud ne tak vězte, že zde vystoupila například polská autorka Olga Tokarczuková, žijící v nedaleko polského Šonova v obci Krajanów. Její knihy píší právě o příhraničním životě (Pravěk a jiné časy, Denní dům, noční dům). Dále zde představil knihovník z místní knihovny PhDr.Jan Meier zajímavou knihu Broumovsko a literatura. Zazněli zde i verše broumovského básníka Miloše Hromádky (znám jej z broumovských dnů poezie, sbírka Bolesti z odcházení). Nemohla chybět zmínka o broumovském klášteře či místním Kladivadle a celá řada dalších zajímavostí.

Myslím si, že i Jičín by měl v podobném pořadu, co nabídnout. Hlavně aby autoři revue 333 opět nezabředli do pražské pohodlnosti. On i český venkov má divákům, co nabídnout.

Václav

... V pátek 24.září 2004 jsem dorazil do Broumova, kde již od dvanácti hodin probíhala prezentace účastníků v informačním centru ve staré radnici, odpoledne po třinácté hodině. Vedle hlavní organizátorky Věry Kopecké a dalšího Broumováka Miloše Hromádky jsem se zde setkal s dalšími známými tvářemi (Líbalová, Lírová, Schnerch - Mělnický Pegas, Matysíková - Vrchoslavice, Maršálová - Drnovice, atp.). Mezi účastníky jsem viděl i neznámé tváře, převážně mluvící polsky.

Po nezbytných formalitách naše skupinka vyrazila za vedení Miloše Hromádky po pamětihodnostech Broumova. Navštívili jsme dřevěný hřbitovní kostelík Panny Marie pocházející z II.poloviny 13.století, který byl po vypálení obnoven po roce 1450. Jedná se o nejstarší dřevěnou církevní zachovanou stavbu v Čechách. Z přílehlého hřbitova jsme pospíchali opět na náměstí a do klubovny za starou radnicí, kde jsme zjistili, že dorazili další účastníci (např. Ivo Harák z Chotěboře). Bohužel nepřišel Petr Musílek (snad byl v Martině), ani další známá osobnost Oldřich Damborský z Bořetic.

Vedle neformálních diskuzí probíhaly přípravy na večer poezie, který se konal od 17:00 v budově ZUŠ v Broumově. Podvečer plný poezie, jak se pořad jmenoval, uváděla Věra Kopecká, za polskou stranu Krysztof Karwowski. Pořad byl složen ze čtení ukázek z tvorby zúčastněných autorů, a to v abecedním pořadí. Vzhledem k tomu, že někteří autoři zastoupení ve sborníku do Broumova nedorazili, celý podvečer jsem zahajoval svými básněmi. Více než čtyřicet autorů předčítalo svoje verše, hudební předěly obstaral Bogusz Krawczuk. Autoři většinou četli texty obsažené ve sborníku ze setkání, kde je celkem 64 autorů a autorek.

Věra Kopecká (vlevo) a Lidia Anna Gil při Podvečeru plném poezie

SBORNÍK - PÁTÉ DNY POEZIE BROUMOV 2004

Když v roce 2000 vyšel první sborníček pro zhruba dvacet autorů a autorek, nikdo netušil, že během další let se počet přispívatelů tak výrazně rozroste, že v roce 2004 bude sborník mít 170 stránek a přispěje do něj 64 autorů a autorek. Z toho je více než polovina polských (33, z toho 17 žen a 16 mužů). Podíl české strany je jen o málo nižší (31, 16 žen a 15 mužů).

Dík patří především sestavovatelce sborníku Věře Kopecké, která navíc přeložila verše z polštiny do češtiny, takže u polských básníků si můžete přečíst i její český překlad. Dík patří i korektorovi polských textů Krysztofu Karwowskému a ilustrátorce Boženě Karlíkové.

Sborník je nejen pěknou vzpomínkou na broumovské dny, ale především je jednou z mála možností k uveřejnění textů, především u začínajících autorů.

O tom, že sborník prezentuje nejrůznější místa v České republice i Polsku dokazují místa bydliště autorů v závěrečném krátkém představení.

Závěrem nutno přát autorům společně s Věrou Kopeckou: Ať nám naše společné dílo udělá hodně radosti! A doufejme, že i všem čtenářům!

Václav

... V přestávce došlo i na tradiční prodej sbírek a tiskovin, představení klubů a jednotlivých autorů.

Akce se zúčastnili i zástupci města (starostka i místostarosta) a ilustrátorka sborníku Božena Karlíková. V závěru podvečera poezie pan místostarosta slíbil podporu pro další ročníky dnů poezie v Broumově.

Po skončení oficiální části dnů se účastníci přesunuli do nedalekých Křinic, kde se ve škole se speciálním zaměřením, konala další část akce. Účastníky přivítal starosta Křinic i zástupce speciální školy. Po večeri probíhala neformální beseda (tzv. kuloáry). Mluvil jsem i s některými účastníky z Polska (celkem jsme si rozuměli a nebo jsme si vypomáhali „rukama“) a především se známými autory s Mělníka.

Tak trochu problematická se ukázala skutečnost, že ne všichni účastníci spali v Křinicích, neboť okolo 22:00 se společnost rozdrobila a zůstala hrstka skalních. Teprve poté následovala první část dílen. Každý autor napsal jedno podstatné jméno a následně k němu ostatní tvořili metafory (např. slovo - přibližovatelé lidských tužeb).

Před půlnocí odpadli i ti nejskalnější a první den se uzavřel s prvními minutami sobotního dne.

V sobotu 25.září akce pokračovala po snídani přednáškami Polská poezie 20.století (pro české autory) a obdobně Česká poezie 20. století (pro polské autory). Polskou přednášku přednesl Antoni Matuszkiewicz ze Starého Gieraltova, českou potom Jaroslav Schnerch z Prahy. Obě přednášky probíhaly odděleně. Musím říct, že i když s překladem vypomáhal Krzysztof Karwowski, neměl mnoho práce. většinou jsme dobře rozuměli, díky perfektně připravené přednášce a pomalému přednesu. Bohužel s naší znalostí polské literatury to nebylo nejlepší. já osobně znal pochopitelně oba nositele Nobelovy ceny (Milosz, Szymborská), ale jinak to nebyla žádná sláva. Při rozhovoru s Jardou Schnerchem jsem zjistil, že Poláci toho o naší poezie také mnoho nevědí (znají Seiferta), což není pro oba blízké národy právě nejlepší vizitka. Ale právě takováto setkání mají přispět k tomu, abychom se lépe poznali.

Po přednášce, ale ještě odděleně, probíhala diskuze. Ptal jsem se právě na to, který z českých spisovatelů je v Polsku známý a překládaný. Dostalo se mně odpovědi, že v posledních letech je to Seifert, Škvorecký, ale třeba i překvapivě Ota Pavel! Ptal jsem se také na literární centra v Polsku (u nás Praha, možná ještě Brno, a potom dlouho nic). U nich je důležitým centrem Krakov a vzhledem k většímu počtu obyvatel (asi 4x více Poláků než nás) nejsou centra tolik patrná. Je to vidět třeba i na počtu výtisků literárních časopisů, kdy jsme s Ivo Harákem diskutovali o tom, zda Brno může konkurovat Praze. Harák tvrdil, že dnes se dobrá poezie dělá především v brně a většina pražských autorů si považuje, když vyjde v Hostu. Ptal jsem se na výše uvedený počet výtisků. Podle Haráka má Host asi 2.500, Tvar 1.500 a Psí víno 400 výtisků (a to jsou považovány za dobré a rozšířené časopisy). tato čísla vyvolala u Karwowského i Matuszkiewiczze pouze úsměv.

Odlehčení diskuze potom navodila Libuše Matysíková z Vrchoslavic vtípem, že Jaroslav Seifert byl někdy v posledních letech života hospitalizován a sestřička se jej zeptala: „Jé, vy se jmenujete jako ten básník! A taky čtete poezii?!“

V sobotní dopolední dílně jsme byli rozděleni na dvojice, kdy vždycky jeden český a jeden polský autor měl za úkol s pomocí přeložit text básně klasiků poezie do druhého jazyka. Byl jsem přidělen k Lidii Anně Gil s Bogušova-Gorce u Valbřichu. Mladá autorka (ročník narození 1981) se připravuje na budoucí povolání učitelky v lyceu. A musím říct, že jsem měl štěstí, neboť s Lidií jsme stačili přeložit obě básně a nakonec si i popovídat o životě. Lidie očekává narození prvního potomka a její polština mně připadala mnohem srozumitelnější než u některých jiných poetů. Například Lešek, se kterým jsem trávil noc na pokoji, mluvil velmi rychle a pochopil jsem asi každé páté slovo. Lidia Anna Gil si s mojí pomocí poradila s překladem básně Fráni Šrámka příběh velmi „bardzo dobrze“ dobře a při veřejném čtení sklidila velký potlesk. Na můj překlad básně Křesla od Zbigniewa Herberta již na veřejné čtení nedošlo z důvodu nedostatku času, ale v každém případě to byla zajímavá a poučná zkušenost.

Jen mě trochu překvapilo, že Lidia neznala Šrámka a trochu ji pobavilo jméno „Fráňa“ dokonce autora považovala za „kobietu“. Tak jsem jí musel vysvětlit, jak se věci mají a uvést vše na pravou míru.

Prostě jsme se docela dobře domluvili a pobavili. Občas jsme si vypomohli rukama a dokonce originálním způsobem. Prostě mně občas, když už jsme nevěděli, jak to slovo druhému přiblížit, vypadlo nějaké to ruské slovíčko a ono to dokonce pomohlo. Z celého našeho pracovního setkání vyplynula možnost další spolupráce se skupinou z polského Valbřichu. Mám e-mail i adresu na tamní skupinu, takže záleží jenom na nás, jak se rozhodneme. Nakonec Valbřich není od našich hranic příliš vzdálen, event. je zde i možnost pozvat polské přátele na setkání v Jičíně.

V každém případě Lidií děkuji za pomoc při překladu básně polského klasika a vám předkládám za domácí úkol překlad jedné její básně. V příští Kobře vám uvedu překlad, jak se s ním vypořádala Věra Kopecká. A jako přídavek uvedu další báseň A.Matuszkiewiczze (překlad V.Kopecké bude opět v příští Kobře). Do ničeho vás nenutím, ale myslím si, že to může být pro každého básníka zajímavé.

POEZIE POLSKÝCH AUTORŮ

LIDIA ANNA GIL (*1981)

DLA T. B.

odnajdywany
na półkach między słodyczami
przytul znów wierszem
ucaluj oczami
- mnie

Świat niebezpieczny jak
waż

Pustka w której tkwie
nie jest już samotna
od kiedy
czestujesz soba

**ANTONI MATUSZKIEWICZ
(*1945)**

Patrzyłem
i ogarnęła mnie radość

Powiedziałem sobie
jestem grzeszny
i znów ogarnęła mnie

Po raz trzeci przemówił
Ja jestem
źródłem radości

P.S. omlouvám se za některá nepřesná písmenka (nemám polskou klávesnici).

... Nedošlo již na čtení dadaistické básně, která vznikla tak, že každý ze zúčastněných měl napsat na lísteček jedno slovo. Snad bude tato báseň spolu s dalšími na internetových stránkách .

Následoval oběd a bohužel odjezd většiny českých autorů z Křinic. Setrval jsem jako jeden z posledních českých básníků. Program, původně plánovaný výlet do okolí, se vzhledem k podzimnímu počasí trochu rozříštil. Malá část účastníků odešla skutečně do okolí, většina potom z Křinic zpět do Broumova, kde se konal na náměstí svatováclavský jarmark. Po prohlídce náměstí a vystoupení dobových šermířů jsem se i já rozhodl odjet domů o něco dřív, než jsem původně plánoval. Po rozloučení s hlavní organizátorkou Věrou Kopeckou a polskými přáteli (Matuszkiewicz, Mesjasz) jsem se vydal směrem k nádraží.

Akce potom pokračovala již jen v malé skupince sobotním večerním čtení v klubovně za starou radnici a nedělním odjezdem zbylých účastníků.

Na broumovských dnech jsem prezentoval trochu v předstihu almanach z Jičínského poetického jara a páté číslo ČAJe. Náš spolek patří mezi ty, o kterém se v Čechách a na Moravě ví, což je dobře. Zájem o účast na podobných akcích, jako byla ta jarní, projeví i další autoři (Matysíková, Mělničáci atd.). V soukromém rozhovoru s Ivo Harákem (VŠ pedagog , učí v Ústí na Labem, žije v Chotěboři, mimo jiné člen redakční rady Psího vína a účastnil se setkání v Náchodě u příležitosti osmdesátin Josefa Škvoreckého)

jsme kromě různých organizačních záležitostí (pozdrav od Petra Musílka) mluví i o jeho zájmu zúčastnit se čtení v Jičíně.

Je dobře, že Jičín na literární mapě má svoje místo. A bylo by dobře, kdyby účast na podobných setkáních nebyla pouze otázkou jednotlivců.

Jinak bych chtěl poděkovat všem organizátorům z Broumova a Křinic za příjemné setkání a doufám, že si v dalších letech do Broumova najdu opět cestu.

Informace o setkání a další podrobnosti lze najít na <http://www.volny.cz/dny.poezie.broumov/>.
Václav

LITERÁRNÍ ČASOPISY (PSÍ VÍNO, SVĚTLÍK)

V dnešní KOBŘE si dovolím představit dva literární časopisy. Psal jsem o nich již dříve, ale dovolím si na ně upozornit opět, neboť si myslím, že si zaslouhují naši pozornost. Jedním z nich je Psí víno, vydává jej pan Jaroslav Kovanda ze Zlína. Vychází i čtyřikrát do roka a stojí 30,- Kč (možno si jej objednat přes mou osobu). V Psím vínu přestala vycházet příloha Remazury, což jsem přivítal, a tak se časopis vrací ke svému původnímu poslání, k poezii. I když dnes na stránkách tohoto časopisu najdete i ukázky z prózy, základ tvoří současná poezie. Psí víno je i jednou z možností, kde lze publikovat svou tvorbu. Stačí poslat na adresu: Jaroslav Kovanda, Lesní čtvrť 3728, 76001 Zlín nebo e-mail psi.vino@volny.cz několik svých básní.

V redakční radě časopisu působí i Milan Hrabal z Varnsdorfu nebo Ivo Harák z Chotěboře, se kterým jsem měl mluvit třeba i o Psím víně v Broumově.

Dalším časopisem je dvouměsíčník SVĚTLÍK (Svět libereckých knihoven), který vydává Krajská vědecká knihovna v Liberci spolu s Kruhem autorů Liberecka (KAL). V redakční radě zasedá Vladimír Piša (besedoval v Jičíně) či Marek Sekyra (účastník Jičínského poetického jara). Světlík vedle stránek věnovaných činnosti knihoven, uveřejňuje zajímavosti ze světa literátů (soutěže, recenze knih), ale především tvorbu autorů z KALu, ale neuzavírá se před tvorbou dalších tvůrců. Takže i zde existuje určitá šance na uveřejnění příspěvků, a to na kontaktní e-mail vl.pisa@volny.cz.

V minulém čísle mě zaujal rozhovor právě s Vladimírem Pišou, budu se mu ještě věnovat v některé další Kobře, kde se zmiňuje na str. 26 i o našem literárním sdružení. Ale třeba i povídka Otto Hejnice Tali či poezie Daniely Āalské Bāsně z Jizerských hor či rodáka z Bystřice v okrese Jičín Jiřího Tobiāše Můj svět.
Václav

MOJE KNIHA

Výsledek ankety o nejoblíbenější knihu českých čtenářů: Přes 93 000 obyvatel České republiky se hlasováním aktivně zúčastnilo ankety Moje kniha, kterou pořádal v rozmezí 1. 3. – 30. 9. 2004 Svaz knihovníků a informačních pracovníků ČR. Anketou se hledala nejoblíbenější kniha českého národa. Ve třech etapách byla veřejnost postupně seznamována se seznamem 200, 100 a 50 nejoblíbenějších knih (počátkem dubna, koncem června a 1. září). 30. září hlasování skončilo, hlasy byly sečteny. Dnes, 4.9.2004, v 16.00 oznamuje tedy pořadatel ankety – SKIP – výsledky ankety. Vyhlášení výsledků probíhá současně v desítkách českých knihoven v rámci akce Velké říjnové společné čtení (VŘSČ).

Nejoblíbenější knihou v České republice se stává pětidílná sága Joanne K. Rowlingové: Harry Potter. Na druhém místě skončil Pán prstenů Johna R. R. Tolkiena Pán prstenů a třetí místo obsadila kniha knih – Bible.

Tak tedy vypadají „knižní superstar“ na nejvyšších pomyslných příčkách žebříčku popularity podle hlasování českých čtenářů. Na dalších místech se umístily české tituly – Jirotkův Saturnin, Babička B. Němcové a také Krtečkova dobrodružství Zdenka Milera. Četné hlasy čtenářů získaly Waltariho Egypt'an Sinuhet, Saint-Exupéryho Malý princ, Vejce a já a Co život dal a vzal B. MacDonaldové a Děti z Bullerbynu Astrid Lindgrenové. Delší seznam – 50 nejoblíbenějších knih podle počtu získaných hlasů naleznete viz příslušné internetové stránky. Seznam všech nominovaných titulů, z nichž některé získaly řádově tisíce hlasů a jiné pouze hlas jediný, stejně jako další zajímavé údaje o oblíbených knihách a autorech, některé názory a sdělení hlasujících čtenářů, statistická data apod. bude postupně přinášet webová stránka www.mojekniha.cz. Navštivte ji, dozvíte se více o průběhu celé ankety i o výsledcích, které budou postupně získávány z rozsáhlé databáze.

(Podle <http://knihovna.jicin/mojekniha.htm>)

Pořadí – Název – Příjmení - Jméno – Narodnost - Četnost

- 1) Harry Potter – Rowling Joanne K.- anglická - 4301
- 2) Pán prstenů - Tolkien John R. - anglická - 2697
- 3) Bible - 1996
- 4) Saturnin -Jirotko Zdeněk - česká - 1888
- 5) Babička - Němcová Božena - česká - 1082
- 6) Egypt'an Sinuhet - Waltari Mika - finská - 895
- 7) Malý princ - Saint-Exupéry Antoine de – francouzská - 832
- 8) Co život dal a vzal - MacDonaldová Betty – americká - 686
- 9) Vejce a já – MacDonaldová Betty- americká - 673
- 10) Děti z Bullerbynu- Lindgrenová Astrid- švédská - 662
- 11) Krtečkova dobrodružství - Miler Zdeněk - česká - 647
- 12) Osudy dobrého vojáka Švejka- Hašek Jaroslav – česká – 600

NOBELOVA CENA ZA LITERATURU 2004

Nobelovu cenu za literaturu udělila Královská švédská akademie věd osmapadesátileté rakouské spisovatelce Elfriede Jelinkové. Od roku 1901 dostalo tuto cenu jen devět žen. Je vůbec první Rakušanka, kterou Nobelovu cenu za literaturu získala. Možná vás napadlo, zda má nějaké české předky, vždyť příjmení Jelínek je zcela české. A skutečně její otec byl údajně původem český Žid. Zajímavé také je, že Elfriede Jelinková se zároveň stane i první ženou, která koncem října v Praze převezme Cenu France Kafky.

Autorka se narodila 20. října 1946 ve štýrském Mürzzuschlagu a vyrůstala ve Vídni. Hrála na klavír a varhany a studovala na Vídeňské konzervatoři. Zároveň je absolventkou historie umění a divadla na vídeňské univerzitě.

Z její tvorby je u nás znám román Milovnice (vydaný roku 1975, česky vyšel v roce 1999). Dále jsou v českém překladu k dispozici i její divadelní hry Klára S., Nemoc nebo Moderní ženy a On není jako on.

Kromě toho napsala Jelinková básnickou sbírku s fantazijními erotickými motivy Lízin stín, pop-artový román Jsme volavky, baby!, znám je i její zfilmovaný román Klavíristka (zfilmován v roce 2001 a u nás distribuován pod názvem Pianistka). další dílo: romány Slast, Děti mrtvých a divadelní hry Burgtheater, Berla, hůl a tyč či Totenauberg.

Kromě své tvorby se angažovala i ve veřejném životě, když například v roce 2000 zakázala veškeré uvádění svých her v Rakousku na protest proti vstupu nacionalistické strany Svobodných Jörga Haidera do vlády.

Jako někdejší členka rakouské Komunistické strany a radikální feministka si Jelíneková vysloužila přezdívku „rudá pornografka“. V jejich dílech (např. v románu Slast) jde prý o nezastíraný pokus o napsání ženské pornografie.

Takže doufám, že si nenecháte ujít četbu díla další nositelky Nobelovy ceny ani vy. Bylo by dobré, kdyby někdo z vás o tom třeba v Kobře poreferoval v rubrice Řekni mi, co čteš.

Václav

ZAMYŠLENÍ NAD „MOJÍ KNIHOU“

Na počátku října (viz dnešní KOBRA) byly zveřejněny výsledky knihovnické ankety MOJE KNIHA, které jsem se i já jedním hlasem zúčastnil. A musím říct, že výsledky mi připravily řadu překvapení. Jsem si vědom toho, že všechny podobné ankety jsou vždy výsledkem momentálních nálad jako třeba různé ty písničky století atp. I tam mají výhodu hity současné, znějící ze všech rádií před těmi dávno zasutými. Ale přesto si myslím, že právě třeba ona anketa HIT STOLETÍ přinesla přesnější výsledky díky tomu, že se do finálového klání dostal vždy zástupce příslušného desetiletí, takže převaha hitů posledních let nebyla tak patrná.

Z tohoto pohledu byla anketa o knihách trochu jiná a je zcela logické, že upřednostnila spíše současné hity na knižních pultech. Ona byla mnohem skromnější, co se týče reklamní kampaně (pochopitelně si to knihovny nemohou dovolit tolik investovat).

Ale přece jenom ta překvapení byla spíše nepřijemná. Zúčastnilo se jí pouze o málo víc než 93 000 účastníků, což je sice dost průkazný reprezentativní vzorek, ale není to málo? Čekal jsem mnohem víc, předpokládal jsem, že na vítězství bude třeba hlasů v řádu desetitisíců. Vůbec mě nenapadlo, že na první padesátku bude stačit necelých dvě stě hlasů. (Možná že je to důsledek nezájmu o všechny typy voleb, zvláště senátní).

Podle nejlepších knih zahraniční provenience určené spíše mladším čtenářům je vidět, že do soutěže posílaly hlasy především děti, ale kde jsou české pohádkové knížky? Kocour Mikeš či Dášenska se krčí na chvostu vybraných. A co Karafiátovi Broučci, nic moc. Kde je třeba takový Ferda mravenec (14.!), Poláček Bylo nás pět (20.) ...

Nic proti Harry Potterovi (získal pouze 4301 hlas), zcela jistě těží ze své současné popularity a kdo ví, jak by v podobné anketě dopadl třeba za deset dvacet let, ale přece jenom jsem čekal, že přední místa obsadí spíše české knihy. Pokud jde o ně, překvapil Jirotkův Saturnin, oblíbená kniha mé ženy. Nečekal bych že porazí Babičku (pouze 1082 hlasů) nebo Švejka (to byl právě můj favorit, pouze 600 hlasů !!! a 12.místo). A nebýt již vzpomínané Dášenky do první padesátky by se neprobojoval podle mého názoru nejlepší český autor 20.století Karel Čapek. A kde je Vančura, Seifert (poezie byla zřejmě v nevýhodě), Kundera, neprosadil se ani Viewegh či Pawlovská.

V jednom hodnocení ankety jsem se dozvěděl, že většina těch vyhodnocených knih byla zfilmována, a tak je otázkou, kolik lidí hodnotilo opravdu literární dílo a kolik pouze jejich filmové provedení.

V každém případě mě anketa rozčarovala, ale díky za ni vyhlášovatelům. Bylo by dobré podobnou anketu zopakovat třeba za deset let. A zhodnotil, jestli letošní výsledky jsou pouze momentálním stavem situace nebo nějakou trvalou hodnotou. Ona totiž třeba Babička Boženy Němcové má čtenářům stále co říci i po jednom a půl století. Kdo ví, jestli stejně dokáže i Harry Potter? Václav

ANKETNÍ OTÁZKA KOBRY

Vážení LISáci, dovolím si Vám položit anketní otázku:

TRPÍTE PŘI PSANÍ AUTOCENZUROU?

Čekám na Vaše odpovědi.

Václav

SVAZ ČESKÝCH KNIHKUPCŮ A NAKLADATELŮ

Podle zjištění SČKN bylo v loňském roce 2003 vydáno celkem 16 451 knižních titulů, což je o 15% víc než v roce 2002. Méně potěšující je, že klesají průměrné náklady knih, takže se čeští vydavatelé snaží pro dosažení přibližně stejného objemu dosáhnout vydáváním většího počtu titulů. Podle odhadů se ročně vytiskne asi 40 milionů knih. V ČR je registrováno 3448 vydavatelů knih, ale asi 40% knižní produkce připadá na 34 vydavatelství.

Méně potěšující je, že se snížil podíl tzv. krásné literatury oproti loňsku o čtyři procenta na 21%. Naopak se zvýšil podíl učebnic na 11,8% (o pětinu). Dětské knihy si drží stabilní úroveň (nárůst oproti loňsku o 0,5%) okolo 4,5%.

Další zajímavé informace kolem knižního trhu v roce 2003 lze zjistit na stránkách SČKN www.sckn.cz.

Podle výše uvedených internetových stránek Václav

SOUTĚŽ : O POKLAD BYZANTSKÉHO KUPCE

Literární soutěž Nakladatelství MOBA vyhlašuje 2. ročník literární soutěže O POKLAD BYZANTSKÉHO KUPCE pro autory žánru původní česká detektivka Soutěžní podmínky: a) autor do soutěže přihlásí a zašle pouze dosud nikde nepublikovanou, tj. originální práci (s čestným prohlášením) b) rozsah rukopisu cca 200 normostran textu c) rukopis autor odevzdá jak v digitální (WORD, T602), tak 2x v tištěné formě d) součástí rukopisu bude anotace v rozsahu cca 1 strana textu Uzávěrka soutěže: 31. 12. 2004 Vyhlášení vítězných prací: na MKV Svět knihy Praha 2005 1. cena: věčná cena, tj. Poklad byzantského kupce, a knižní vydání detektivky v roce 2006 2. a 3. cena: knižní vydání detektivky v roce 2007 Soutěžní rukopisy zasílejte na adresu: Nakladatelství MOBA Kotlářská 53, 602 00 Brno e-mail: moba@mobaknihy.cz, www.mobaknihy.cz. Uzávěrka: 31.12.2004

Soutěžní příspěvky zasílejte na: Nakladatelství MOBA

Kotlářská 53, 602 00 Brno

Podle www.neraweb.cz Václav

ŘEHČSKÁ SLEPICE 2005

Další ročník literární soutěže byl vyhlášen počátkem října. Bližší informace naleznete na zadní straně ČAJe č.5 nebo na www.rehec.zde.cz. Uzávěrka soutěže je 20.ledna 2005.

Václav

Fotografie ze setkání v Martině, kde se ve dnech 24.-26.září uskutečnila Martinská poetická jeseň. Náš spolek tam zastupoval Pavel Herbrych (vyčnívá vlevo na kraji v zadní řadě).

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 5. Číslo 10. Říjen 2004 .

(12. říjen 2004)

www.kobra.zde.cz